

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Zadru
Zadar, Dr. Franje Tuđmana 35

Poslovni broj: P-49/2020-114

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zadru, po sutkinji Katarini Zdunić, u pravnoj stvari tužitelja COLAS HRVATSKA d.d., Varaždin, Međimurska 26, OIB: 58701507957, zastupanog po punomoćnicima – odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Vuković i Lalić d.o.o. iz Splita, protiv tuženice OPĆINE VIR, Vir, Trg Sv. Jurja 1, OIB: 95169016556, zastupane po punomoćnicima - odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Marinović & partneri j.t.d. iz Zadra, radi isplate, nakon glavne i javne održane i zaključene rasprave 20. srpnja 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Tonija Trumbića i zamjenika punomoćnika tuženika Valentina Rukavine, na ročištu za objavu odluke od 31. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

Nalaže se tuženici OPĆINI VIR, OIB: 95169016556, isplatiti tužitelju COLAS HRVATSKA d.d., OIB: 58701507957, iznos od 45.676,24 eura, zajedno sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 01. veljače 2018. pa nadalje, sve do konačne isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskih trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotna poena, sve u roku od 15 dana, dok se odbija tužbeni zahtjev tužitelja za preostali iznos od 52.804,08 eura, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos kao neosnovan.

i

r i j e š i o j e

Svaka stranka snosi svoj trošak postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu 24. srpnja 2019. u bitnome navodi kako je temeljem javnog nadmetanja s tuženicom sklopio Ugovor 1-JN-2017 "pojačano održavanje-asfaltiranje lokalnih cesta na području općine Vir" od 25. travnja 2017. i to na iznos od 13.465.257,37 kuna. Ugovorom je određeno da će se čitav posao izvesti u roku od 60 dana. Međutim, nakon početka izvođenja radova, tuženica je propustila uvesti tužitelja u dobar dio ugovorenih radova – naime, veći broj predviđenih ulica tužitelj nije mogao izvoditi, jer je po nalogu tuženice morao čekati da se prvo realiziraju radovi postavljanja raznih instalacija u pojedine dijelove cesta. Zbog navedenoga je dogovoreno da se radovi tijekom sezone zaustave i da se nastave na jesen. Dolaskom jeseni je tuženica i dalje zaustavljala tužitelja u tome da nastavi s radovima i to čitavo vrijeme odgađala na kratke periode obećavajući da se još imaju riješiti neke stvari prije skorog početka radova. Tužitelj je puno puta usmeno, telefonski, SMS porukama i na druge načine požurivao tuženicu, ali bezuspješno. Po iscrpljivanju svih načina bezuspješnog požurivanja tuženice, tužitelj je bio prisiljen raskinuti ugovor o građenju te je pozvao tuženicu na isplatu nastale štete. Budući da tuženica nije postupila po pozivu tužitelja isti je bio prisiljen podnijeti predmetnu tužbu. Do prestanka izvođenja radova tužitelj je izveo 7.237.049,21 kuna + PDV od ukupno ugovorenih 10.772.205,90 kuna + PDV, dakle tuženica je onemogućila tužitelja u izvođenju preostalih 3.535.156,69 kuna (odnosno ukupno 49.200 m² površine nerazvrstanih cesta) pa je tako tužitelju nastala šteta u iznosu od 344.147,66 kuna. Da je tuženica ispunila svoju obvezu uredno svi radovi bi bili izvedeni u roku od 60 dana + ugovoreni rok plaćanja (30 dana), međutim, budući da je rok suglasno produžen na kraj godine, tužitelj je početak tjeka zateznih kamata postavio od kraja godine.

2. Kasnije u tijeku postupka tužitelj je precizirao svoj tužbeni zahtjev i uredio isti na način da pored naknade štete u vidu izmakle koristi zbog odbijanja tuženice da tužitelja uvede u preostale radove u visini predviđene dobiti na tom projektu potražuje i naknadu štete u vidu izostanka plasmana njegovih proizvoda. Naime, tužitelj u Posedarju u proizvodno-poslovnoj zoni ima u svom vlasništvu i asfaltnu bazu. Dakle, izvođenjem ugovorenih radova tužitelj bi prodao i svoj proizvod – asfalt čime bi povećao dobit i u tom segmentu svog poslovanja.

3. Kao dokaz svojim tvrdnjama tužitelj je, pored spisu dostavljene materijalne dokumentacije i personalnih dokaza, predložio sudu provesti vještačenje po vještaku građevinske odnosno financijske struke, sve sa svrhom izračuna ukupno nastalu štetu tužitelju zbog raskida Ugovora 1-JN-2017 na način da utvrde dobit koju bi tužitelj ostvario realizacijom svih preostalih ugovorenih radova i to dobit od izvođenja preostalih radova kao i dobit od plasmana proizvedenog asfalta potrebnog za završetak radova. Također, tužitelj je predložio i provesti očevid na licu mjesta na okolnost postojanja asfaltne baze i njezinog urednog funkcioniranja kao i na okolnost količine preostalih radova u ugovoru.

4. Tuženica u svom odgovoru na tužbu podnesenom sudu 20. rujna 2019. u bitnome navodi kako se u cijelosti protivi tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu. Nedvojbeno je činjenica sklapanja predmetnog ugovora 1-JN-2017 25. travnja 2017., a sukladno Odluci o odabiru najpovoljnije ponude u otvorenom postupku javne nabave tuženice i to na iznos od 10.722.205,90 kuna, uvećano za PDV, a za izvođenje radova sukladno Ugovoru. Međutim, tuženica navodi da je do neispunjenja ugovornih obveza došlo isključivom krivnjom tužitelja koji je kasnio u izvođenju radova od samoga početka ugovornog odnosa. Već u lipnju 2017. tužitelj je tražio da

mu se produlje rokovi u kojem bi izveo predmetne radove, što mu je prvotno bilo i odobreno od strane tuženice i dan mu je krajnji rok za ispunjenje radova do prosinca te godine. I to je produljenje roka tužitelj tražio već 9. lipnja 2017., vrlo brzo nakon sklapanja ugovora, iz čega je razvidno kako je odmah pri sklapanju ugovora bio svjestan da neće biti u stanju izvesti sve dogovorene radove. Tuženica navodi kako je ona u cijelosti ispunila ugovorom preuzete obveze, što nedvojbeno proizlazi iz pisane korespondencije između ugovornih strana gdje je vidljivo da je do kašnjenja u izvođenju radova došlo isključivom krivnjom tužitelja.

5. U ovoj pravnoj stvari je na suglasan prijedlog obaju stranaka bio određen zastoj, rješenjem posl. br. P-175/2021-13 od 21. siječnja 2020., a radi pokušaja mirnog rješenja spora. Postupak je nastavljen rješenjem posl. br. P-49/2020-16 od 2. ožujka 2020.

6. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid te pročitao svu dokumentaciju priloženu spisu i to naročito Ugovor 1-JN-2017 pojačano održavanja-asfaltiranje lokalnih cesta na području Općine Vir uz troškovnik; dopise tužitelja društvu Via Factum d.o.o. i tuženici; Suglasnost Općine Vir od 30. kolovoza 2017.; Privremenu situaciju br. 2. od 30. lipnja 2017.; Građevni dnevnik za predmetni Ugovor; SMS i e-mail korespondenciju; Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 22. prosinca 2009.; Potvrdu izvedenog stanja Upravnog odjela za provedbu dokumenata prostornog uređenja i gradnje zadarske županije od 13. prosinca 2011.; Analizu nastale štete tužitelja; te je saslušao svjedoke Ivicu Budimira, Silva Panovića, Elvisa Jakopovića, zastupnika po zakonu tužitelja Sinišu Koščaka, zastupnika po zakonu tuženika Kristijana Kapovića, Antonia Vučetića, Katarine Radović, zastupnika po zakonu tuženice (tadašnjeg, ranije predloženog u svojstvu svjedoka) Marina Radovića te je proveo građevinsko i financijsko knjigovodstveno vještačenje po vještacima Konus d.o.o. po zakonskom zastupnicu Vici Tadiću – stalnom sudskom vještaku za graditeljstvo, arhitekturu i procjene nekretnina te Majdi Korljan, stalnoj sudskoj vještakinji za ekonomiju, financije i računovodstvo.

7. Prema odredbi čl. 219. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 (i 96/08), 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; u daljnjem tekstu: ZPP) svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija dokaze i navode protivne strane.

8. Odredbom čl. 7. st. 1. ZPP-a je propisano da su stranke dužne iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice.

9. Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

10. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je naknada štete zbog povrede ugovorne obveze i to po osnovi izmakle dobiti.

11. Tužitelj je tijekom postupka tražio utvrđenje visine izmakle dobiti kako po osnovi vrijednosti neizvršenih radova po predmetnom Ugovoru tako i po osnovi nemogućnosti plasmana asfalta kojeg tužitelj proizvodi a kojeg je planirao iskoristiti prilikom izvršenja ugovorenih radova.

12. Prema odredbi čl. 360. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23, 69/26; u daljnjem tekstu: ZOO) u dvostranoobveznim ugovorima, kad jedna strana ne ispunji svoju obvezu druga strana može, ako nije što drugo određeno, zahtijevati ispunjenje obveze, ili pod pretpostavkama predviđenim u idućim člancima, raskinuti ugovor jednostranom izjavom, ako raskid ugovora ne nastupa po samom zakonu, a u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete.

13. Nadalje, odredbom čl. 364. ZOO-a je određeno kad je prije isteka roka za ispunjenje obveze očito da jedna strana neće ispuniti svoju obvezu iz ugovora, druga strana može raskinuti ugovor i zahtijevati naknadu štete.

14. Također, čl. 368. st. 1. ZOO-a je određeno da su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete.

15. Općenito pravilo koje se primjenjuje kod naknade ugovorne štete, pa koje se primjenjuje i kod ove pravne situacije kao što je predmetna, sadržano je u odredbi čl. 342. ZOO-a.

16. Da bi tužitelj u ovoj pravnoj stvari imao pravo na naknadu štete, sukladno naprijed citiranim zakonskim odredbama, odlučno je bilo utvrditi je li do raskida ugovora došlo krivnjom tuženice (tako i u odluci VSRH Rev x 972/2010-2).

17. Uvidom u Ugovor 1-JN-2017 pojačano održavanje – asfaltiranje lokalnih cesta na području Općine Vir (u daljnjem tekstu: Ugovor) utvrđeno je kako je isti sklopljen između tuženice kao Naručitelja i tužitelja kao Izvođača radova sukladno Odluci o odabiru najpovoljnije ponude u otvorenom postupku javne nabave od 3. travnja 2017. Ugovorena je cijena radova od 10.772.205,90 kuna uz PDV odnosno ukupno 13.465.257,37 kuna. Jedinična cijena je utvrđena u troškovniku koji je sastavni dio i poseban prilog Ugovora. Izvođač se obvezuje započeti s radovima po potpisu Ugovora i uvođenju u posao te završiti u roku od 60 dana. Pod uvođenjem u posao se smatra primopredaja gradilišta slobodnog od osoba i stvari. Primopredaja gradilišta se konstatira Zapisnikom o uvođenju u posao kojeg potpisuju ovlašteni predstavnici ugovornih strana, prije početka izvođenja radova.

18. Iz dopisa tužitelja proizlazi, prvenstveno, kako je isti tražio produljenje roka dovršetka radova zbog toga što su se paralelno s odvijanjem radova na asfaltiranju lokalnih cesta (predmet Ugovora) izvodili i radovi na kopanju rovova i polaganju kablova javne rasvjete na istim ulicama pa tako tužitelj u to vrijeme nije mogao izvoditi ugovorene radove. Isto tako, na dijelu ulica tužitelj nije mogao izvoditi radove zbog radova na izgradnji kanalizacijske i vodovodne mreže u pojedinim naseljima tuženice.

19. Nadalje, iz dopisa tužitelja utvrđeno je i kako je isti nakon sezone 2017. tražio od tuženice da mu se omogući nastavak radova kako bi iste uspio dovršiti u ugovorenom, odnosno naknadno suglasno produljenom ugovorenom vremenu.

20. Iz Suglasnosti tuženice od 30. kolovoza 2017. proizlazi kako je ista suglasna da se rok za završetak ugovorenih radova iz Ugovora od 25. travnja 2017. produži do 31. prosinca 2017.

21. Spisu priležeća SMS korespondencija među predstavnicima ugovorenih stranaka potvrđuje navode tužitelja o tome da je upravo tuženica ta koja je onemogućavala nastavak ugovorenih radova tužitelja. Sam Kristijan Kapović kao tadašnji načelnik tuženice je potvrdio da su te SMS poruke vjerodostojne.

22. U svrhu dodatnog utvrđenja okolnosti na kojima je utemeljen raskid Ugovora odnosno okolnosti opravdanosti raskida, sud je proveo i personalne dokaze u ovoj pravnoj stvari.

23. Saslušani svjedok Ivica Budimir je naveo kako je on djelatnik tužitelja i voditelj područja Jug iz kojeg razloga nadzire i predmetni ugovoreni projekt. Bio je objavljen natječaj tuženice procijenjene vrijednosti 20.000.000,00 kuna, tu se radilo o velikoj kvadraturi koju je trebalo asfaltirati u kratkom roku, u dva mjeseca i taj projekt je tužitelj dobio za 10.700.000,00 kuna. Javile su se na natječaj samo firme koje su imale svoje asfaltne baze, jer je bilo potrebno puno resursa. Unutar Ugovora su bile nabrojene ulice koje treba asfaltirati. Investitor – tuženica – je davao svakodnevno nove naloge o tome koje ulice ne treba raditi, jer npr. nije dovršena kanalizacija ili

slično pa će biti potrebno iste naknadno prekopavati. Tužitelj nije uveden u dosta ulica, 1/3 je ostalo nedovršeno. Dogovor je bio iza ljeta dovršiti radove, iza ljeta je opet bio sastanak, investitor je svakodnevno govorio kako će poslati novi popis ulica, ali nije. Svjedoku su dane na uvid ranije spomenute SMS poruke i on je potvrdio da je to bilo njegovo dopisivanje sa Kristijanom Kapovićem – tadašnjim načelnikom tuženice. Tužitelj je dobio novi rok do 31. prosinca 2017. Nastala je velika šteta, nabavljen je materijal, uložena su znatna financijska sredstva, angažirani su ljudi. Napomenuo je da je godišnja proizvodnja asfalta tužitelja inače 4000 tona asfalta, a za ovaj projekt su trebali potrošiti 2000 tona. Po njegovim saznanjima tuženica je angažirala druge izvođače da dovrše predmetni posao. Ugovorene radove nisu obavili za 60 dana. Sve radove koje su obavili tuženice je uredno podmirila i to prema ispostavljenim privremenim situacijama. Budući da je u Ugovoru postojao samo popis ulica, ali nije bio naveden i njihov redoslijed – tuženica je svaki tjedan obavještavala koje ulice treba asfaltirati a koje ne. Nije sklopljen Aneks ugovora kojim se produljuje konačni rok za završetak radova, samo je tuženica izdala suglasnost.

24. Saslušani svjedok Silvo Panović je naveo kako je on bio zaposlenik firme Via Factum d.o.o. koja je s tuženicom imala sklopljen ugovor o obavljanju poslova stručnog nadzora i on je rješenjem bio imenovan glavnim nadzornim inženjerom. Vodio se građevinski dnevnik u kojem su opisivani svakodnevni radovi i on je taj dnevnik supotpisivao kao i građevinsku knjigu u kojoj su bile evidentirane količine i sukladno kojoj su bile izdavane privremene situacija koje je svjedok odobravao. Poznato mu je da je izvršeno oko 75% ugovorenih radova, a i njegova je firma dobila čak dvije e-mail poruke kojima izvođač (tužitelj) upozorava investitora (tuženicu) da želi dovršiti radove. Redoslijed obavljanja radova odnosno redoslijed ulica koje bi trebalo asfaltirati je određivala tuženica, ali mu nije poznato po kojem principu. Nije mu poznato da je u to vrijeme na ulicama bilo drugih radova od drugih izvođača niti mu je poznato iz kojeg razloga radovi nisu dovršeni. Nisu mu poznati razgovori o produženju roka. Nije mu poznato ni jesu li podmirene sve izdane situacije, pretpostavlja da jesu.

25. Iz iskaza svjedoka Elvisa Jakopovića proizlazi kako je on bio inženjer gradilišta imenovan od strane tužitelja kod predmetnog Ugovora. Dogovoreno je bilo u 60 dana dovršiti posao, ali tu je bilo jako puno posla. U Ugovoru je bio popis ulica koje je trebalo asfaltirati, a što se tiče redoslijeda svjedok navodi da bi on nazvao kolegu Buškulića u Općini ili Ikića iz Vir održavanja i onda bi oni rekli kojim redoslijedom se radi. Budući da je tuženica istovremeno odrađivala svoj dio posla vezano za vodovod, kanalizaciju na tim istim prometnicama to je usporavalo rad tužitelja koji se nije mogao pridržavati planirane dinamike. Tijekom lipnja su tražili i produljenje roka, jer im je zbog naprijed navedenoga bilo jasno da neće stići dovršiti. Krajem lipnja su stali radovi vezani za infrastrukturu pa tako i radovi tužitelja i bilo je dogovoreno da će se nastaviti iza ljeta, poslije sezone, ali to nikada nije nastavljeno. Tužitelj kao firma je bio spreman dovršiti radove. Nije mu poznato koliko je točno ulica bilo, ali misli da je bilo oko 158000 m². Tužitelj se sam povukao s gradilišta uz dogovor s Buškulićem i Ikićem. Sve ulice u kojima su instalacije bile napravljene tužitelj je asfaltirao, nije bilo više ulica koje su mogli odraditi pa je dogovor bio da će nastaviti nakon sezone i to na način da najprije tuženica odradi instalacije a onda tužitelj asfalt. Pismeno nisu nikada obavijestili tuženicu da zbog njezinih radova neće stići dovršiti posao u ugovorenom roku. S gradilišta su se povukli krajem lipnja 2017. Materijal, odnosno asfalt se donosio svaki dan. Nije bilo materijala koji je dovezen na gradilište a koji se trebao naknadno ugraditi u ceste. Pismeno je upravo on od tuženice u listopadu i u prosincu tražio da mu dostavi popis ulica za nastavak radova.

26. Sud nije dopustio pitanje punomoćnika tuženice upućeno svjedoku koje se odnosilo na činjenicu je li ikada itko od strane tuženice ili njezinih ovlaštenih tvrtki fizički ili putem prepreka ili na drugi način spriječio tužitelja u izvođenju radova i to iz razloga što se punomoćnik tužitelja istome protivio a sud je smatrao kako se radi o pitanju koje je bespredmetno u ovoj pravnoj stvari, jer se tužbeni zahtjev ni ne odnosi na eventualnu štetu koja bi mogla nastati ili je nastala takvim postupanjem.

27. Iskaz svjedoka Budimira, Panovića i Jakopovića ovaj sud smatra istinitim i vjerodostojnim, naročito za okolnosti koje su relevantne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari a koje se odnose na dinamiku izvođenja radova odnosno dinamiku na koju je mogla utjecati i na koju je utjecala tuženica. Ovi svjedoci zbog prirode svoje uključenosti u predmetni Ugovor imaju neposredna saznanja, a sve navedeno je u skladu i sa ostalim dokazima (prvenstveno materijalnim) provedenim u ovom postupku.

28. Saslušani zastupnik po zakonu tužitelja Siniša Koščak je naveo, u bitnome, kako su 25. travnja 2017. potpisali ugovor s tuženikom, ne zna broj ulica iz ugovora i zna da je rok bio 60 dana za dovršetak radova. Tvrtka tužitelja ima dovoljne resurse i aparaturu za odraditi ovakav posao i smatra da su radovi mogli biti dovršeni u tom ugovorenom roku. Razlog zašto nisu radovi bili dovršeni je bio da neke ulice nisu bile spremne za asfaltiranje. Budući da se približavala sezona, bilo je dogovoreno da se radovi dovrše nakon sezone odnosno u drugoj polovici rujna ili u listopadu. U lipnju je podnesen zahtjev za produljenjem roka i odobren je rok do 31. prosinca 2017. Budući da se nakon sezone nije ništa događalo on je tražio sastanak i u listopadu se našao sa načelnikom tuženice, zamjenikom direktora Vir održavanja, jednom pročelnicom, još jednom gospođom i Budimirom kao voditeljem profitnog centra jug. Dogovoreno je bilo da će u sljedećih sedam dana dobiti popis ulica u kojima će ih uvesti u radove, ali taj popis nije nikada dostavljen. Nastavljena je pisana prepiska s tuženicom. Tužili su za izmaklu dobit koja je bila oko 350.000,00 kuna te kasnije za gubitak dobiti njihove asfaltne baze koja je zasebna jedinica tužitelja. Smatra da su radovi mogli biti dovršeni u tom narednom roku, ali nisu mogli doći i jednostavno nastaviti radove, jer se radi o opremi od nekoliko desetaka tona koja se nalazi dijelom u Varaždinu a dijelom u Posedarju i tom opremom odnosno početkom radova tužitelj bi zatvorio dio Općine pa tako nije moguće samo doći i početi radove – mora se postaviti privremena prometna signalizacija a odobrenje za nju se mora dobiti od investitora. Nisu dovezli na teren asfalt za ulice koje je tek trebalo odraditi, jer je to nemoguće budući da asfalt ne može stajati. Nikada nisu dobili od tuženice u pisanoj formi zahtjev za raskid Ugovora. Nitko od strane tuženice nije tužitelja fizički spriječio izvršiti obveze iz Ugovora, ali su ih spriječili na način da nisu osigurali uvjete za nastavak radova.

29. Ovaj iskaz, iako se nesumnjivo radi o osobi koja je zainteresirana za uspjeh tužitelja u sporu, jer je njegov zastupnik po zakonu, sud je cijenio istinitim prvenstveno iz razloga što je u potpunosti suglasan sa iskazima ranije saslušanih svjedoka a i podudara se sa materijalnim dokazima izvedenim u ovom postupku.

30. Iz iskaza tadašnjeg zastupnika po zakonu tuženice Kristijana Kapovića, u bitnome, proizlazi kako je sklopljen Ugovor s tužiteljem, kako je sve ranije i navedeno. Iako je došlo do ovoga postupka, tuženica i dalje nabavlja asfalt od tužitelja za Vir održavanje kao komunalno društvo tuženice. Tužitelj je na gradilištu u početku radio malo sporije, prvi tjedan je došlo samo par radnika, nakon čega je on došao i inzistirao na sastanku svaki dan. Iz dana u dan se povećavao broj ljudi na gradilištu. Nije istina da je vodovod i kanalizacija usporavala radove tužitelja, jer je prema troškovniku iz ugovora za vodovod i kanalizaciju bilo predviđeno i asfaltiranje

koje radio drugi izvođač. Postavljanje javne rasvjete se radilo paralelno s tužiteljem i nikada na istim ulicama. Koliko je njemu poznato tužitelj od početka radova do kraja nije imao niti jedan dan zastoja. Krajem lipnja mu je produljen rok za dovršetak radova do 31. prosinca 2017. Pošto tuženica ima odluku o neizvođenju radova tijekom sezone, radovi su tada stali, ali nitko nije branio tužitelju da se 15. rujna vrati i nastavi radove. Navodi da nikada nije dobio pisani zahtjev od tužitelja o tome da oni žele doći i nastaviti radove, jer da jesu uvjeti bi im bili osigurani. Kasnije su nastavili dogovore s tužiteljem i kroz 2018. i onda su dobili od njih ponudu da će nastaviti s radovima uz korekciju cijena na što tuženica nije pristala. Do danas nitko nije dovršio odnosno izvršio radove koje je trebao tužitelj. Nije trebalo posebno uvoditi tužitelja u svaku pojedinu ulicu, uveden je u posao krajem travnja u odnosu na sve ulice iz ugovora. Nije mu poznat sadržaj zahtjeva za produženje roka, a u odnosu na prepisku SMS poruka koje prileže spisu, a koje su mu dane na uvid, istakao je kako su sve autentične.

31. Ovaj iskaz pored činjenice da se radi o osobi koja je zainteresirana za uspjeh u sporu tuženice, kao njezin raniji zastupnik po zakonu, sud ne može uvažiti u cijelosti istinitim i to prvenstveno iz razloga same proturječnosti po pitanju utjecaja tuženice na dinamiku i nastavak radova nakon sezone, kad i on sam navodi da su SMS poruke iz kojih proizlazi kako on traži da se pričeka s nastavkom radova autentične pa je nejasno kako onda navodi u iskazu da tuženica nije ničim sprječavala nastavak radova. Također, ističe da nije upoznat sa pisanim zahtjevima tužitelja, a ti zahtjevi su nedvojbeno (to je utvrđeno u postupku, pa i personalnim dokazima tuženice) poslani odnosno dostavljeni tuženici.

32. Iz iskaza Antonija Vučetića, u bitnome, proizlazi kako je on 2017. bio viši stručni savjetnik u uredu načelnika i poznato mu je da je tužitelj dobio na natječaju priliku sklopiti Ugovor o asfaltiranju dijela ulica na otoku Viru. Ugovor je sklopljen početkom godine i rok je bio 90 dana, rok je jednom prolongiran i to nakon turističke sezone, iako je i do sezone već ugovoreni rok protekao. Nije mu poznato da bi tužitelj čekao da ga netko iz općine pozive na nastavak radova, niti da mu netko određuje redoslijed asfaltiranja ulica, jer je redoslijed i dinamika bila na tužitelju. Naveo je kako je i već početak radova od strane tužitelja bio aljkav i da je bilo jasno da neće radove dovršiti u ugovorenom roku. Nije mu poznato da tužitelj zbog izvođenja radova na prometnicama od strane drugih izvođača nije mogao izvršavati svoj ugovor, jer su s njima bili sklopljeni drugi ugovori. Zahtjev za produženje roka je tužitelj tražio zbog sezone. Nije mu poznato da je tužitelj pisanim putem zatražio nastavak radova nakon sezone. Nije mu poznato da je prema ugovoru s tužiteljem bilo moguće izvršiti povećanje cijena. Ubrzo nakon sklapanja Ugovora tužitelj je bio uveden u posao i smatra da nije bilo potrebno da ga se ponovno uvodi u posao. Tuženica je platila sve izvedene radove. Tužitelj nije bio onemogućen u izvođenju radova od strane izvođača radova vodovoda i kanalizacije budući da su to bili odvojeni ugovori, na ulicama na kojima su izvođeni ti radovi prema ugovoru asfaltiranje ni nije trebao izvoditi tužitelj.

33. Ovaj iskaz svjedok nije mogao u cijelosti uzeti u obzir jer se očito radi o svjedoku koji nema previše neposrednih saznanja o okolnostima koje su relevantne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari.

34. Iz iskaza svjedokinje Katarine Radović, u bitnome, proizlazi kako je ona bila ranije, a i sada je pročelnica upravnog odjela za opće pravne poslove kod tuženice. Vodila je postupak javne nabave nakon kojega je i sklopljen predmetni Ugovor i to 25. travnja 2017. sa tužiteljem koji je dao najpovoljniju ponudu. Rok za izvršenje radova je bio 60 dana. Tužitelj je nekoliko dana nakon sklapanja Ugovora

uveden u radove, a prema mišljenju inženjera službi općine dinamika je bila spora pa je postojao strah da isti do sezone neće biti dovršeni i onda je tadašnji načelnik sazvaio sastanak na kojem je određeno da će se održavati svakodnevni sastanci između službi tuženice, Vir održavanja i tužitelja. Početkom lipnja je tužitelj podnio zahtjev za produljenjem roka do kraja godine i tuženik je izdao suglasnost. Koncem lipnja se tužitelj povukao s terena i više se nije vraćao. Kasnije je slao e-maile da ih tuženica nije uvela u radova, ali svjedokinja smatra da to nije potrebno budući da su jednom uvedeni u radove. U postupku mirnog rješenja spora tužitelj je predlagao nastavak radova uvjetujući to enormnim povećanjem cijena, što je nedopustivo sukladno Zakonu o javnoj nabavi. Temeljem Ugovora je tužitelj mogao u svakom trenu izaći na teren, a ukoliko mu je trebala nekakva dozvola ili bilo što trebao je to zatražiti službeno, što nije. Nije joj poznato da je tužitelj poslao e-mail kojim traži da ga se ponovno uvede u radove. Posao iz Ugovora još nije dovršen, ostalo je nekih 20%. Tužitelj je usmeno obećao da će doći na teren s punom operativom i dovoljnim brojem radnika. Radovi na vodovodu i kanalizaciji su se vršili u isto vrijeme, ali na različitim prometnicama te su oni licitirali svog izvođača koji je bio dužan prometnicu nakon radova vratiti u prvobitno stanje. Tužitelj nije donio asfaltnu bazu za ulice koje nisu dovršene. Tužitelj se nikada nije obratio tuženici navodeći da ga bilo što smeta u dinamici izvođenja radova. Odluka o redoslijedu prometnica na kojima će se izvoditi radovi bila je u ingerenciji tužitelja.

35. Tuženica se usprotivila pitanju koje je tužitelj uputio svjedokinji a kojim je od svjedokinje pokušao doznati je li tuženica imala rezervirana sva sredstva za izvršenje svoje obveze iz Ugovora, te na koji način je osigurala ta sredstva i sud je zabranio to pitanje, smatrajući kako je isto suvišno i nije bitno za utvrđenje spornih činjenica u ovoj pravnoj stvari.

36. Svjedokinja je u nastavku iskazala da su radovi izvršavani temeljem Ugovora. Nema saznanja o tome jesu li možda neke od ulica iz predmetnog ugovora također i dio ugovora sa vodovodom i kanalizacijom. Isto tako, sve što je navela za vodovod i kanalizaciju, odnosi se i na rasvjetu.

37. Ovaj iskaz istinit je u objektivnom dijelu, dok o pitanjima koja bi bila relevantna za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari svjedokinja nema saznanja. Također, navodi, koje je istakao i svjedok Kapović i Vučetić – o tome da su ostali radovi vodovoda, kanalizacije, rasvjete, bili temeljeni na drugim ugovorima (to nije sporno, nisu ni mogli biti utemeljeni na istom ugovoru kao i predmetni Ugovor) a u kojim ugovorima je predviđeno asfaltiranje po drugim izvođačima – tužena strana počinje iznositi tek u kasnijem dijelu postupka i nije te navode ničim potkrijepila.

38. Iz iskaza Marina Radovića, koji je najprije bio predložen za saslušanje kao svjedok, pa je, budući da je u međuvremenu postao načelnik tuženice, saslušan kao zastupnik po zakonu tuženice, proizlazi kako je on u vrijeme sklapanja i važenja Ugovora bio najprije pomoćnik direktora Vir održavanje, a od 2. lipnja 2017. je bio direktor. Sjeća se da je ugovor s tužiteljem sklopljen u travnju 2017. Voditelj gradilišta i direktor regije Jug su mu došli pri uvođenju u posao, pri čemu je njima dana mogućnost odabira redoslijeda izvođenja radova, a s obzirom da su imali popis ulica još i prilikom licitacija. Budući da je s radovima počela samo jedna ekipa, tuženica je zaključila da na takav način radovi neće moći biti dovršeni u ugovorenom roku, pa je održan u općini sastanak s tužiteljem. Nema saznanja da se tužitelju onemogućavao rad jer nije dobio pisani zahtjev kojim obavještava tuženicu o tome. Ima saznanja da je napravljeno oko 70-80% radova, a preko tuženice zna da radovi nisu dovršeni zbog sezone. Inače se radovi ne mogu obavljati nakon 15. lipnja. Rok iz ugovora je produljen do 31. prosinca 2017. Smatra da nije bilo potrebe za dodatnim uvođenjem

tužitelja u radove. Dobio je od tuženice i podatak o tome da je bilo pokušaja od strane tužitelja za sklapanjem aneksa Ugovora s povećanjem cijena, ali navedeno bi bilo protivno Zakonu o javnoj nabavi. U odnosu na 20% nedovršenih ulica naveo je kako nije bilo predviđeno da najprije prođe nekakva infrastruktura, prije asfaltiranja. Naveo je kako Buškulić i Ikić nisu imali ovlast određivati redoslijed ulica koje će se asfaltirati. Poznato mu je da je tužitelj nakon sezone kontaktirao tuženicu da im se omogući nastavak radova. Radovi nisu dovršeni.

39. Ovaj iskaz sud nije mogao uvažiti u cijelosti istinitim, odnosno životnim i logičnim, kada je isti proturječan ostalim dokazima provedenim u postupku. Nije životno ni logično očekivati da jako detaljno iskazuje o nekim okolnostima koje bi išle u korist tuženici (postotak izvedenih radova, rok iz ugovora, produljenje roka, činjenica da treba ili ne treba ponovno uvoditi tužitelja u radove), a o nekim drugim okolnostima koje ne bi išle u korist tuženice navodi da nije upoznat sa istima (nije vidio pisani zahtjev tužitelja, nije ni mogao, jer nije ni radio na toj funkciji).

40. U svrhu dokazivanja ovaj je sud odredio provođenje građevinskog i financijsko knjigovodstvenog vještačenja. Imenovanim vještacima je određeno izračunati ukupno nastalu štetu tužitelju zbog raskida Ugovora, a na način da utvrde dobit koju bi tužitelj ostvario realizacijom svih preostalih ugovorenih radova i to dobit od izvođenja preostalih radova.

41. Naloženo je bilo i izračunati dobit od plasmana proizvedenog asfalta potrebnog za završetak predmetnih radova, ali na tu okolnost vještačenje nije provedeno, iz razloga koji će kasnije biti izneseni.

42. Iz nalaza i mišljenja trgovačkog društva Konus d.o.o. po stalnom sudskom vještaku za graditeljstvo, arhitekturu i procjene nekretnina dipl. ing. građ. Vici Tadiću proizlazi kako su stranke Ugovorom ugovorile pojačano održavanje – asfaltiranje lokalnih cesta na području Općine Vir u iznosu bez PDV-a 10.772.205,90 kuna. Prema 2. privremenoj situaciji do prekida radova u lipnju mjesecu izvršena je ukupna vrijednost radova od 7.232.049,21 kuna bez PDV-a odnosno prema ugovoru je trebalo još izvršiti radova u vrijednosti od 3.535.156,69 kuna bez PDV-a i ta je situacija nesporna jer je potpisana od strane nadzornog inženjera 30. lipnja 2017. i Općine Vir. Ugovoreni radovi, iako postoji suglasnost tuženice da se radovi dovrše do 31. prosinca 2017., nisu nastavljeni nakon turističke sezone.

43. Tužitelj je na ovaj nalaz i mišljenje prigovorio navodeći da isti nije izračunao izgublenu dobit, međutim, vještak je naveo da je taj izračun knjigovodstvena kategorija pa će isto i biti izračunato po vještaku knjigovodstvene struke.

44. Tuženica, u načelu, nije imala prigovor na ovaj nalaz i mišljenje vještaka građevinske struke, već se većinom osvrnula na, po njezinom mišljenju, nedokazanu osnovu za naknadu štete pa da nije jasno kako je onda moguće izračunati visinu. Usprotivila se navodima da tuženica nije nakon sezone ponovno uvela u posao tužitelja ističući kako to nije potrebno. Međutim, vještak je naveo da je u konkretnom slučaju, u slučaju nastavka radova nakon sezone, bila potrebna suglasnost investitora (tuženice) bilo u vidu usmenog, pismenog ili drugog načina budući da se radi o specifičnom prekidu (turistička sezona) koje pojedine lokalne samouprave definiraju po lokalnim potrebama i situaciji na terenu.

45. Iz nalaza i mišljenja stalne sudske vještakinje za računovodstvo i financije Majde Korljan proizlazi kako je ista na iznos neizvršenih radova (kako to proizlazi iz spisu priležće dokumentacije i iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka Tadića) primijenila metodu izgubljene dobiti primjenom marže prikazane u kalkulaciji troškovnika, koja je uobičajena metoda kod naknade štete, izgubljene

dobiti u građevinarskim poslovima te je ekonomski objektivna. Troškovnik je sastavni dio ugovora i predstavlja obostrano prihvaćenu kalkulaciju cijene radova koja uključuje i planiranu dobit izvođača. Primjena prosječne marže na preostalu ugovorenu vrijednost osigurava financijski objektivnost i kao takva marža se jednako primjenjuje na izvedeni i neizvedeni dio posla. Sukladno svemu proizlazi kako je vrijednost neizvedenih radova 3.535.156,69 kuna, procijenjeni trošak 3.217.382,10 kuna i marža 317.774,59 kuna pa tako proizlazi da bi na preostali iznos ugovorenih radova u iznosu od 3.535.156,69 kuna primjenom prosječne marže od 8,99 % tužitelj ostvario dobit da je posao dovršen u iznosu od 317.774,59 kuna odnosno 42.175,94 eura.

46. Tuženica je nalazu i mišljenju vještakinje prigovorila osporavajući metode izračuna, troškovnik koji je vještakinja koristila navodeći kako ga je dostavio tužitelj i kako isti predstavlja privatno izrađeni izračun tužitelja kao i zahtijevajući od suda da naloži vještakinji izračun štete koja je tuženici nastala jer tužitelj nije u ugovorenom roku dovršio ugovorene radove.

47. Tužitelj je nalazu i mišljenju vještakinje prigovorio samo u dijelu u kojem ona nije izvršila izračun gubitka tužitelja u dijelu u kojem nije mogao iskoristiti plasman vlastitog asfalta pa je tako predložio vještakinji izvršiti dopunu nalaza i mišljenja na te okolnosti, dostavljajući dodatnu dokumentaciju po tom pitanju.

48. U svom očitovanju na primjedbe stranaka stalna sudska vještakinja Majda Korljan je, u bitnome, ostala kod pisanog nalaza i mišljenja. U odnosu na primjedbe tuženice, naročito u dijelu gdje tuženica inzistira na izračunu sukladno objektivnim parametrima za procjenu visine marže odnosno objektivnog troškovnika – istakla je kako se ta metoda izračuna izgubljene dobiti primjenjuje kao objektivna i uobičajena financijska metoda koja se koristi u postupcima naknade štete, u građevinskim sporovima i u procjeni izgubljene dobiti kod raskida ugovora. U odnosu na troškovnik vještakinja je istakla kako je koristila troškovnik koji je bio sastavni dio predmetnog Ugovora, troškovnik na koji su pristale obje ugovorne strane i kako je to zapravo jedini ispravan način utvrđenja konačne izgubljene dobiti iz nekog ugovora.

49. Sud je nalaze i mišljenje obaju stalnih sudskih vještaka u cijelosti uzeo kao vjerodostojne, istinite i izrađene u skladu s pravilima njihove struke i na istima utemeljio svoju odluku u ovoj pravnoj stvari. Smatra se da su vještaci prigovore stranaka na nalaze i mišljenja, koji doista predstavljaju prigovore, a ne osvrt na cjelokupni postupak, dokazivanje i nalog suda, uspješno otklonili.

50. U odnosu na prigovor tužitelja o izračunu izgubljene dobiti temeljem gubitka plasmata asfalta tužitelj je predlagao provesti novo kombinirano građevinsko-financijsko vještačenje, međutim sud nije uvažio njegovo traženje. Naime, iz odredbi Ugovora koji je sklopljen među strankama, i zbog povrede odnosno raskida istoga tužitelj i vodi ovaj postupak te od tuženice traži naknadu štete, nigdje ne proizlazi da su stranke ugovorile za izvođenje ugovorenih radova isključivo korištenje asfalta kojeg proizvede tužitelj. Isto tako, u ovom postupku, osim paušalnog traženja izračuna gubitka po pitanju nemogućnosti plasmata asfalta na tržište, tužitelj nije predlagao dokaze iz kojih bi eventualno proizlazilo koja je to količina asfalta koju je on trebao iskoristiti za izvođenje predmetnih ugovorenih radova, kao ni dokaze iz kojih bi proizlazilo da on upravo taj asfalt nije plasirao odnosno iskoristio na nekim drugim lokacijama, odnosno, zaključno, dokaze da je to zapravo gubitak za tužitelja. Tužitelj je dostavio analizu nastale štete, koja predstavlja njegovu privatno izrađenu analizu i to analizu koja je usmjerena utvrđivanju visine štete po toj osnovi gubitka plasmata asfalta, ali za potvrdu osnove – kako je ranije navedeno – nema dokaza. Iz navedenih razloga, a primjenom naprijed citiranih

zakonskih odredbi, ovaj sud smatra kako tužitelj nije dokazao osnovu za naknadu ovog vida štete, pa je u tom dijelu, za iznos od 397.852,34 kune (odnosno 52.804,08 eura) valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja.

51. Na temelju ocjene svakog dokaza zasebno, svih dokaza zajedno te rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, utvrđeno je kako je tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovan.

52. Naime, kako je ranije i izneseno, tužitelj je potraživao naknadu štete koja mu je nastala zbog raskida Ugovora, do kojeg raskida je došlo krivnjom tuženice. Naknadu štete potražuje po osnovi izmakle dobiti u vidu očekivane zarade za neizvršene radove po predmetnom Ugovoru i u vidu nemogućnosti plasmana asfalta kojeg tužitelj proizvodi a kojeg je očekivao iskoristiti prilikom izvršenja predmetnog ugovora.

53. Prvo je u ovom postupku bilo potrebno dokazati da je do raskida Ugovora došlo krivnjom tuženice i to je, po stavu ovoga suda, dokazano. Sud smatra u potpunosti životnim i logičnim a i dokazanima tvrdnje tužitelja da sa radovima nakon sezone nije mogao samoinicijativno nastaviti bez odobrenja tuženice. Neovisno o tome što tuženica tvrdi da nije potrebno po jednom ugovoru više puta uvoditi izvođača u radove – ovdje se nesporno radilo o specifičnoj situaciji, pri čemu je došlo do prekida radova zbog sezone a i nakon sezone je bilo zastoja i čekanja na odobrenje tuženice (materijalna dokumentacija, naročito SMS poruke) a i iz samog tumačenja stalnog sudskog vještaka građevinske struke kao jasno proizlazi činjenica da se ovdje radilo o specifičnoj situaciji i da je tuženica trebala na neki način dati do znanja tužitelju odnosno omogućiti mu nastavak radova.

54. Kada je ovaj sud utvrdio da je do raskida Ugovora došlo krivnjom tuženice, valjalo je utvrditi i ostale pretpostavke za naknadu štete, naročito nastalu štetu i uzročno posljedičnu vezu između nastale štete i štetne radnje (povrede ugovorne obveze tuženice koja je dovela do raskida ugovora – postalo je jasno da svoje obveze neće ni izvršiti (čl. 364. ZOO-a)).

55. Prema stavu ovoga suda, tužitelj je dokazao da mu je nastala šteta u vidu izmakle zarade za neizvršene radove i visina te štete je dokazana temeljem građevinskog odnosno financijsko knjigovodstvenog vještačenja.

56. Međutim, po stavu ovoga suda tužitelj nije dokazao da mu je nastala šteta u vidu izmakle zarade za nemogućnost iskorištavanja asfalta kojeg sam proizvodi i to iz razloga koji su u ovoj odluci već djelomično navedeni. Naime, neovisno o izračunima koje je tužitelj dostavio u spis, iz ugovorne dokumentacije ni u kom dijelu ne proizlazi da su stranke ugovorile korištenje asfalta kojeg proizvodi tužitelj kod izvršenja radova iz Ugovora i isto tako tužitelj nije dokazao (a na tu okolnost nije ni predlagao dokaze) da on taj asfalt, proizveden u ugovornom razdoblju, nije ugradio negdje drugdje, pri čemu, taj dio štete nije dokazan pa je tako sud odbio tužbeni zahtjev u tom dijelu.

57. Slijedom svega iznesenoga, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

58. Odluka o trošku u ovoj pravnoj stvari temelji se na odredbi čl. 154. st. 4. ZPP-a prema kojoj ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove (tako i u presudi Županijskog suda u Puli posl. br. GŽ R 175/2024-2 od 5. studenoga 2024.). Budući da je u ovoj pravnoj stvari tužbeni zahtjev za naknadom štete bio temeljen na dvije osnove (dva vida štete – izmakla dobit po osnovi izgubljene zarade za iznos radova koji su preostali i izmakla dobit po osnovi proizvedenog asfalta kojeg je tužitelj mislio iskoristiti za dovršetak radova po predmetnom ugovoru) i sud je u odnosu na jednu osnovu tužbeni zahtjev usvojio, u odnosu na drugu osnovu tužbeni zahtjev tužitelja je

odbio kao neosnovan, primjenom naprijed citirane zakonske odredbe, valjalo je odlučiti kao u izreci rješenja.

U Zadru 31. srpnja 2026.

Sutkinja
Katarina Zdunić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku 15 (petnaest) dana od dana uručenja ovjerenog prijepisa iste, putem ovog suda Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, pismeno.

Stranci koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave.

Rokovi za žalbu ne teku od 1. do 15. kolovoza.

DNA:

- Tužitelju uz poziv za plaćanje sudske pristojbe za presudu u iznosu od 1.104,80 eura
- Tuženici po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-767d3**

Kontrolni broj: **01b9c-12bfa-b3e77**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=KATARINA ZDUNIĆ, L=ZADAR, O=TRGOVAČKI SUD U ZADRU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.